

Σὺ πλησίασε, χρυσὲ μου,
καί' σ' τὸ στήθος κρέμασέ μου
ἐνὰ Μετζίτη με τρόπον.

Κι' ὅλο δεῖνε με καὶ λέγε: νάτον ὁ τῆς Πύλης φίλος,
νάτον ὁ πιστός μας σκύλος.
Δῆτε τὸν ἀγαπητόν,
ποῦ γὰρ φιλικὸ χαίτην
τὸν κρέμασαμε κι' αὐτόν
τὸν ζυλένο κακομοίρη.

Ἦτο φίλος ἀληθής
καὶ τὰ μάλα συμπαθής,
ὅμως κρεμασμένος τώρα
μὲ τὴν ὄψιν-κατηφῆ
γίνεται! σ'τὰ σαροπόδρα
περιζήτητος τροφή.

Ὁ Βεζύρη μου Πασσά
καὶ παμφίλατε ρεσά,
πρῶτε σύμμαχο τοῦ γένους,
πάντα νὰ μὲς ἀγαπᾷς,
καί' στοὺς ἀπαχονισμένους
Μετζήτιδες νὰ σκορπᾷς.

Καὶ τῆς γούνας σου φίλῳ
τὸ πανίσχυρο μανίκι,
κι' ὅλο σὲ παρακαλῶ:
κρέμασέ με δίχως δική.

Σὺ ποθῶ νὰ μοῦ ριθῆς
μὲ λακτίσματα γενναία,
μὴ συνήγορον δεχθῆς
Ἑλλῆνα διερμηνέα.

Κεκλεισμένων τῶν θυρῶν σὺ μονάχος δικάσε με
καὶ σὰν φίλος κρέμασέ με.
Μυστικὰ νὰ δικασθῶ,
φανερὰ νὰ κρεμασθῶ.

Καὶ νὰ σηκωθοῦν πολλοὶ
σ'τὴ Ρωμαϊκῆ Βουλῆ,
ποῦ δὲν βγάζουν τοιμοῦδρά,
καὶ νὰ σκούζουν: φρικτὴ φρίκη!
κι' ἄλλος τώρα, βρε παιδιά,
ἐκρέμασθη δίχως δική.

Τί μὰς λέτε; νὰ φωνάξουν πολυφράξιμοι χορτάτοι,
καὶ νὰ πῶν εἰς τὸν Κορφιᾶτην,
καὶ βρονθῶντες καὶ λαλοῦντες
καὶ τὴν Πύλην ἀπειλοῦντες
γὰρ τὴν νέα τὴν κρεμάλα,
νὰ ζητοῦν ρουσφέτιχα κι' ἄλλα.

Ξέρετε τὸν Παναγιώτου, ποῦ τῶν ἱερῶν ἀγῶνων
ἔλαβε κι' αὐτός τὸ γέρας εἰς τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων;
Ξέρετε τὸν μαχητὴν μαχητὴν μεγαλοκάρδαν,
ποῦ τὸν Ὀλυμπον παταῖν, τὴν Ροδόπην, καὶ τὸν Σκάρδον;

Μέσα σὲ μαρτύρων τάφους
νέος μάρτυρ, νέος ἥρωρ,
μὰ κι' ἐκείνου τοὺς κροτάφους
στεφανώνει δόξ' ἀγῆρωρ.

Κι' ἔταν κρεμασμένος ἦτο
εἶπε τῆς πατρίδος ζήτη, καὶ τῆς τυραννίας κάτω,
ποῦ φρονήρης ἐμμάτο,
κι' ἔτρεχε μ' ἀρούρ' σ'τὸ στόμα
περὶ τὸ σφαδᾶζον πτωμα.

Τί μὰς λέτε, βρε παιδιά; τέτοιους ἥρωας ἀκόμη
βγάζουν Σάκυροι καὶ Μῆμοι;
Γίνονται καὶ τώρα τέτοια
γὰρ τὴν δόλια τὴν πατρίδα;
λοιπόν... ἴτε γὰρ ρουσφέτιχα
μὲ τὰ μάτια σας γαρίδα.

Ὅπτασία Φασουλῆ, τοῦ μονάχου τοῦ μιλεῖ.

(Ὁ Φασουλῆς φωνάζεται πῶς σ'τὴν Σταμπούλ πηγάνει
καὶ γράφει πρὸς τὸν Περικλῆ περὶ πολλῶν ἐν γένει).

Ἄγαπητέ μου Περικλῆ, μὲς τὴν Σταμπούλ ρεμβάζω,
καὶ δὸς τοῦ πατριωτικῆς ἰδέας κατεβάξω.
Γιὰ πῆς μας μ' ἔρωτοῦν αὐτοί, πῆς μ' ἔρωτοῦν κι' ἐκείνοι,
ἂν νέος Στόλος προσεῖχῃ καὶ Σπράτευμα θὰ γίνῃ.
Κι' ἐγὼ τοὺς λέω σ'τὸ πείθον, τοὺς λέω καὶ μὲ ρίμα:
ζαπλώστε τὴν ἀρίδα σας κι' ὅλα πηγαινούν πρῆμα.

Δὲν ἔχω συλλογὴ καμμιὰ
καὶ πάω μέσα σ'τὰ ζῆσιμα
καὶ σ' ἄλλα τὰ τεμένη.

Μασσὼ κολοκυθόπορο,
καὶ μὲς ἀπὸ τὸν Βόσπορο
πηδοῦν πολλοὶ πηγμένοι.

Δοντιῶν ἀκούω τρίξιμο
καὶ βλέπω σκυλοπνίξιμο
κάθε ἄζουζέ καὶ νάνου.

Καὶ τουρτουρίζω, μασκαρᾶ,
καὶ μεγαλύνω τὸν ντουρᾶ
λαορίλους Σουλτάνου.

Κάθε Τουρκοβρε κεφάλια,
μὰ καὶ καθεμιά Τουρκάλα
δαίχνει καὶ γὰρ μὲν ἀγάπη,
κι' ἐγὼ λέω: μίλλ μεροί,
καὶ σ'τῆς Πύλης τὸ Τσαρὶ
τρώγω τὸ γωσὸ κειπάσι.

Ἐνὶ χθῆς ἐπερπατοῦσα
σ'τὸ μεγάλο Σταυροδρόμι
καὶ θαυμάζωντας κ'υτοῦσα
πῶς κι' ἐδῶ κρετοῦν οἱ νόμοι.

Μὰ Τουρκάλα μὲ πασοῦμι
καλλοῦθῃ καὶ γένους πρώτου
μ' ἔρωτῃ περὶ Δραχούμη
τεῖπε γὰρ τὸν Παναγιώτου.

Κι' ἂν μὲ φρίκη ἐσηκώθῃ σ'τῆς κρεμάλας τὸ μαντάτο
τῆς Ἑλλάδος ἡ Βουλῆ,
κι' ἄλλο πάλιν ἔνω κάτω
τῶν ρητόρων ἡ χολή.

**Ο Φασουλής, που τόσα τρελλά παραλληλεί,
της Πόλης τὸν Βεζύρη παρασημοφορεί.**

Κι' εἶπα τότε σ' τὴν Τουρκάλαι
μὴ σέ μέλη, κι' ἡ κρεμάλα
πόνου γέννησε μεγάλο
καὶ μεγάλη συλλογή,
καὶ θὰ πάψῃ δίχως ἄλλο
καθεμὲν ἀναλλαγῆ.

Πλὴν μ' ἐρώτησε πρὸς τοῦτους ἡ Χανοῦμ ἡ Μανταφόρα
γὰρ νὰ μὲ στενοχωρήσῃ,
ἀν' ὁ Κόντες πάλι τώρα
μελετᾷ ν' ἀποχωρήσῃ.

Ναί, γαβροῦμ, κι' ἐγὼ τῆς εἶπα, διαρκῶς ἀποχωρεῖ,
μὰ κι' ἀπὸ τὸ καλοκαίρι
μὲ μὴ σάλπιγγα σ' τὸ χῆρι
ἀποχωρήσῃ βραδί.

Τόσο φίλοι μου χορτάτοι
μοῦ γκλουνε τὸ ραγῆτι,
κι' ἄλλοι τόσο πεινκωμένοι
δὲν μ' ἀρίνουσι οἱ σκασιμένοι.

Ἦθελε νὰ τοὺς ἀφήσῃ μέσα σ' τῆς Βουλῆς τὴν χάβρα
νὰ περνοῦν κακὰ καὶ μαύρα,
καὶ νὰ πέσουνε τὰ πάχη κι' ἡ κοιλιάς των ἡ γεμάταις
καὶ νὰ γίνουσι εἶδος τσίροι,
καὶ νὰ πάθῃ, σ' τῆς Δουκάτες
ἢ καὶ σ' ἕνα μονακτῆρι,
πλὴν αὐτοὶ τοῦ λένε: σ' τάσου,
μὰς μιλεῖς μὲ τὸ σωστά σου;

Κι' ἡ Τουρκάλαι μούπε τότε μ' ἕνα λιγωμένο μῆτι:
Ξεψυγῶ γὰρ τὸν Κορράκη.
Κι' ἂν σ' ἀλήθεια κιὰ θ' ἀφήσῃ τὸ σπαθὶ καὶ τὸ καλῆμι,

πρὶν προῶρας νὰ γερᾷσῃ,
ἄς ἔλθῃ μὲς σ' τὸ χαρῆμι
τὴν ζωὴ του νὰ περάσῃ.

Θὰ τὸ πὸ κουζούμ, τῆς εἶπα, σ' τὸν τρανὸν μας σενταλ ἡ,
μὰ καλλίτερο νομίζω νὰ μονάξῃ σέ κελλί
γὰρ ν' ἀγάσῃ τὴν ψυχὴ του
καὶ νὰ δῶνῃ τὴν εὐχὴ του.

Καὶ τοῦ καθενὸς Συμβούλου
θέλει νὰ τῆς πὸ τὰ χρόνια,
καὶ γὰρ τοῦ Σταφανοπούλου
μ' ἐρωτοῦσε τὰ καπὸνχα.

Καὶ περὶ Βοκοτοπούλου, τοῦ τῆς Θεμίδος Κερβέρου,
μοῦπ' ἔλληνισί τί κάνει,
κι' ἂν σ' τοὺς ἄθλους ἀνεφάνῃ
θαυμαστότερος ἐκείνου τοῦ μεγάλου τρισπέρου.

Μούπε καὶ γὰρ τοῦ Πρίγκηπος τὸν γάμο,
κι' ἐγὼ, βρέ Περικλέτο μου τσιφούτη,
περιγραφὰς ἠθέλησα νὰ κάμω
γὰρ τῆς τομπᾶς, τὰ λουσα καὶ τὰ πλούτη.

Κι' ὁ πεθερός, τῆς εἶπα, μὴν ἡμέρα
ἐδῶσε σ' τὸν γαμπρὸ μὴ τομπᾶκερα,
κι' ἐκεῖνος τὴν ἀνάγει μ' ἀπορία
καὶ βλέπει μιλιούνηκ μέσα τρία.

Κι' ὁ Βασιλεὺς σὰν εἶδε τὸν παρῆ
φαναίει σ' τὸ παιδί του μὲ χαρὰ:
ἰδοῦ καπνὸς ὄρατος μὴ φορὰ.

Κι' ὁ Πρίγκηπας γελώντας, στὸν πατέρα του μονάχος του μ' αὐτὴν τὴν ταμπάκαρα του ἐβγήκε γιὰ νὰ πάρη τὸν ἀέρα του.

Τέτοια ποὺ λές τῆς εἶπα, κι' ἡ Τουρκάλα τῶρα, Περικλέτο, στὴν τραγάλα, καὶ πάω παρακάτω καὶ μὲ ἔρρισκε μία τῆς Κιρκασίας Ὀδαλίση.

Ἦτανε σὰν νερὸ τοῦ Ταξιμοῦ, κι' ἐσ' εἶσαι, μ' ἔρωτῃ μὲ τὴση γλύκα, ὑποῦ τῆς ρίμας γράφεις τοῦ Ρωρησῆ; ἐγώ μαι, τῆς φωνάζω... ποῦ σὲ βρήκα!

Παντελῶς δὲν ἀμφιβόλλω, λέγ' ἡ τρυφερὰ παιδίσκη, ὁ Σιμόπουλος ἀκόμη περισσεύματα πῶς βρίζει. Μάθε τζόγλα μου, τῆς λέω, καὶ λουκομαὶ λουκομαζῶν, πῶς ἐνόσω ζῆ τὸ κράτος τῶν λογάδων τῶν Ρωμηῶν, κἂν Σιμόπουλος κἂν ἄλλως ὁ θαυματουργὸς καλεῖται ἀπὸ τέτοια κάθε τόσο τὸ Τζαμίον θ' ἀπειλήται.

Τέτοια σουβάρὰ τῆς εἶπα κι' ἐφυγε, βρέ κουνενέ, καὶ παρέκει μ' ἀπαντῆ μαυρομάματα Καθινέ καὶ μοῦ λέει: γκέλ μπουρντά.

Τί θὰ γίνῃ γιὰ τὸν Στόλο; μ' ἔρωτῃ κι' αὐτὸ τὸ κρινό, καὶ τῆς λέω, κασιδιάρη: ὑποβρύχια θὰ γίνον ὅχι πλέον ὄχι κι' ἐκεῖνο τὸ σπουδαῖο τοῦ Γρυπάρη, ποῦ μὰ μέρ' ἀφανισμένη βούλιαξε κι' ἐπῆγε κάτω, κι' ἔμεινε βαθεῖα στὸν πάτο κι' ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ.

Τοῦ κοχπέ — ντομαζὰ θαυμάω τὸσαι προκοπαῖς μεγάλαις... τί πολιτισμὸς ἐλύθησε!.. κι' ἦ κυρίας ἡ Τουρκάλας, ποῦ τῆς εἶχανε σὸν σκλάβαις ὅσα καράσια τῶν κλεισμένων, ἔψηνον καὶ τούταις τώρα σὸν τῆς χειραφετημέναις, κι' εἰν' ἐνήμεραις εἰς ἑλα, καὶ πρὸ πάντων εἰς αὐτά, ποῦ τὴν σύμμαχον Ἑλλάδα διαφέρουν, φαρκλάτῃ.

Βλέπω σκύλους ξαπλωμένους μὲς' ὅτους δρόμους νύκτα μ' ἐρα, ποῦ καὶ ληῶμα νὰ τοὺς κἄνῃ ἓνα βῆμα παραπέρα δὲν πηγαίνουν... τί σκλάβαις!... δὲν θ' ἀκούσης νὰ γογγύσουν, κι' ἔχουν τὴση τεμπελιά, ποῦ βαρκοῦνται νὰ γαυγίσουν.

Γεμά σου, σύμμαχε, μοῦ λέει κάποιος φίλος Οὐλεμάς, κατὰ πάντα σεβαστός, καὶ τοῦ λέω γελαστός: τέτοιοις κυνικοῦς ἀρῶνους δὲν τοὺς στελλετε σ' ἐμᾶς;

Τρεῖς Ἀγάδες παρκεῖς, σφῆρα φιλελληνικό, γεγὰ σου σύμμαχε, μοῦ λέν, ποῦ λατρεύεις τὴν Τουρκιά, καὶ μοῦ δίνουν φιλικὰ δυνατὴ κατραπακιά.

Παραπέρα, Περικλέτο, τρεῖς Σοφτάδες μὲ σαρκίαι γιὰ τοῦ Μόλτικε καὶ τοῦ Χάρδεν μ' ἐρωτήσανε τὴν δική.

Τρεῖς Ἐρῆνῆδες παρκεῖ σοβαρότητος πολλῆς μ' ἐρωτήσανε, ζευζέκη, γιὰ τὰς ἐδρας τῆς Βουλῆς, καὶ τὴν ὄρσιν καὶ τὴν βράσιν κάθε ῥήτορος δεινοῦ, καὶ τοὺς εἶπα, πακαγῆλο: ὅσπερ ἀπὸ τὰ χατοῦμα τοῦ κυρίου Ραδινού· δὲν συνέθη τίποτ' ἄλλο.

Καὶ τρανοῦς Κισλαραγάδες ἐκατάφερα νὰ δῶ, καὶ στρωμένους κὲ σορῆ τοὺς ἐρώτησα κρυφά: λογιώτατος Καζάζης δὲν σὰς ἤθε κι' ἀπ' ἐδῶ;

Δὲν τὸν ἴδαμε, μοῦ λένε, τὸν Καζάζη ποθενά... τοῦτος, φίλοι μου, τοὺς λέω, πέραν κἄμπους καὶ βουνά, καὶ σ' Ἀνατολὴ καὶ Ἑὐρώπῃ προσπαθεῖ νὰ καταστήσῃ Κομητᾶτα Φιλελλήνων, ὅπου κόσμος νὰ σκοτισθῇ.

Πλὴν οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων, ὅπου χάσκουν ἐν ἀνέσει, σὰν κουτοὶ τὸν ἐμποδίζου, κι' ὄλο τὸν κακοκαρδίζου, καὶ σὰν πάσσαλοι τοῦ βγαίνου κάθε τόσο μετ' ἐστὴ μέση, καὶ γυρεύου ἄρον ἄρον οἱ γενναῖοι γλωσσόμαχοι πῶς τὰ μάτια τῶν νὰ βγάλουν μὲ τὰ χεῖρα τῶν μονάχου.

Κι' ἀπὸ τοῦ· ὁ Ροῦμ σὰν βλάκας πολέμου νὰ τῶν ἴδιω, ὁ δὲ δρόμος τοῦ Καζάζη γίνεται μετ' ἐμποδίων, σὲς τοὐλάχιστον οἱ Τούρκοι βοηθήσετε τοῦ ἐλοι Φιλελληνικά νὰ κἄνῃ Κομητᾶτα καὶ στὴν Πόλι.

Πλὴν ἐμεῖς μετῆ χάρας ἀναγγέλλομεν ἐξάλλου πῶς ἐφέτος θὰ γενῆ Κομητᾶτο Καρναβάλου ν' ἀφρονίσῃ τὴν ἡγῶ Μακεδονικῶν δευράδων καὶ τὰ δίκαια νὰ πῆ τῶν συγχρόνων μασκάρδων.

Στὸν Βεζύρη ξαναπῆγα καὶ τοῦ φώναξα, κολλήγα: Τζάνουμ, ἀπαγχονίσε μας ὅταν θέλῃς κι' ὅπως θέλεις, κι' ὅταν κἄποιον Ροῦμ κρεμᾷ ἓνα μέρος καὶ σ' ἐμᾶς ἀπὸ τὸ σχοινὶ νὰ στελλῃς.

Σὲ παρακαλῶ, Βεζύρη τοῦ Χαμίτ τοῦ δοξασμένου, τέτοιο δῶρο μὴν ξεγᾶνῃς, πότε πότε νὰ μᾶς κἄνῃς... βεβαίον πῶς φέρνει τύχη τὸ σχοινὶ τοῦ κρεμασμένου.

Τέτοια μίλησα σὰν ἥρως τῆς κλεινῆς Ἰσοτεφάνου κι' ἔκανα τρεῖς τεμενέδες μέρους στὸν Ἰσχο τοῦ Σουλτάνου, κι' ἀπὸ τῆς Ἀγλαῆ Σοφιῆς τὸ πασιγῶστο τζαμί ξαναστελλῶ τοὺς Ρωμηούς μιά πεντάλα, μόν' ἀμί.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Σόλωνος Χωματιανῶ, ἐπιτρόπου μας τρανοῦ, δῖτομον λαμπρὸν βιβλίον τῆς Ἰνιενῆς Στρατῶν ἐκδοθὲν κατόπιν μὸχθων καὶ μεγάλων μελετῶν.

Παράρτημα τῶν Ἀθηῶν, ποῦ τόσο κάνει κρότο, ἐβγήκε τεύχος δεῦτερο σπουδαῖο σὰν τὸ πρῶτο.

Ἦδάς τὰς Ὀρατίου μετέφρασε πιστῶς ὁ Διβαδάς ὁ Νίκος, Λατινιστῆς γνωστός.

Αὐ τὸς ὁ Λοντόπουλος ἐμποροράπτης πρῶτης, καὶ κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς ἀρία τελειότης. Ψυχὴ μου!... τί κουστοῦν τα γιὰ τὸν Κυριῶν ἐμειναι βεβαίως ἄλλος σὰν κι' αὐτὰ δὲν κάνει στὴν Ἀθήνα. Δὲν ξέρετα, κυρίας μου, τί ράπτῃς εἶναι τοῦτος!... μὲ κι' ὄφασμάτων Ἀγγλικῶν ὄπαρῃς μέγας πλοῦτος, ἀλλὰ καὶ κόπτης σπάνιος καὶ κόπτης σπάνια, μ' ὀλίγους λόγους δηλαδὴ τὸ πᾶν καλλιτεχνία. Διὸ θεμιτῆς συστάσεως ἀς τύχη κι' ἐγκαρδίου... πενήντα τέσσερ' ἀριθμοὺς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.